

MIZRACHI

ISRAEL360
CELEBRATING ISRAEL ACROSS THE WORLD

The Zionism of the Vilna Gaon

מלכות דיסוד

Rabbi Ari Kahn

adk1010@gmail.com

1. פירוש הגר"א לספרא דצניעותא - פרק ה

והכלל כי כל מה שהיה והוא ויהיה עד עולם הכל כלול בתורה מבראשית עד לעיני כל ישראל. ולא הכללים בלבד אלא אפילו פרטיו של כל מין ומין ושל כל אדם בפרט וכל מה שאירע לו מיום הולדו עד סופו וכל גלגוליו וכל פרטיו ופרטי פרטיו. וכן של כל מין בהמה וחייה וכל בעל חי שבעולם וכל עשב וצומח ודומם וכל פרטיהם ופרטי פרטיהם בכל מין ומין ואישי המינים עד לעולם ומה שיארע להם ושרשם. וכן כל מ"ש באבות ומשה וישראל כלם הן בכל דור ודור שכלם מתגלגלים ניצוצותיהם בכל דור ודור כידוע: וכן כל מעשיהם מאדה"ר עד סוף התורה הוא בכל דור כידוע למבין. וכ"ה בכל אדם ואדם לבד כמו שהתחיל לבאר במדרש הנעלם ברמז: וכל זה נכלל כלו בפרשת בראשית עד נח כמ"ש כאן בס"ד: וכללו נכלל בפקודה הראשונה עד ברא אלקים לעשות כנ"ל: וכלל כללי הכללים בפסוק ראשון (הגהה - ובמקום אחר כתב עוד שמקור כלל הכללים הוא בתיבת בראשית ו' אותיות ודגש של ה'. ש"ל): בז' תיבות ז' אלפי שנה כמ"ש בפ"א שתא אלפי שנין תליין בשתא קדמאי כו':

2. פירוש הגר"א לספרא דצניעותא - פרק ה

ודע שכל אלו הימים הן רמז לששת אלפים שנה שהן ו' ימים כמ"ש"ל פ"א שתא אלפין שנין תליין בשתא קדמאי. וכל הפרטים שהן בו' ימים אלו הן מתנהגין בו' אלפים כל א' ביומו ובשעתו. ומכאן תדע קץ הגאולה שהוא בעתה ח"ו כשלא יהיו זכאין שהוא קץ האחרון ומשביע אני את הקורא בה' אלקי ישראל שלא יגלה זה.

3. מסכת סוכה נב.

והאי הַסְפָּדָא מאי עבידתיה? פליגי בה רבי דוסא ורבנן. חד אָמר, עַל מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף שְׁנֵהָרַג, וְחַד אָמר, עַל יֵצֵר הָרַע שְׁנֵהָרַג. בְּשִׁלְמָא לְמַאן דְּאָמר, עַל מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף שְׁנֵהָרַג, (שנאמר) [הִינֵנו דְּכָתִיב], (שם) "וְהִבִּיטוּ אֵלַי אֶת אֲשֶׁר דָּקְרוּ, וְסָפְדוּ עָלָיו כְּמִסְפַּד עַל הַיְחִיד וְהִמְר עָלָיו כְּהִמְר עַל הַבְּכוֹר" ...

4. ספר פרי עץ חיים - שער העמידה - פרק יט

תשכון - במלת וכסא דוד עבדך, הזהיר לנו מורי זלה"ה מאוד, ביום א' שהלכנו על ציון שמעיה ואבטליון בהתפללנו שם, והכפיל שם לנו לומר, שנזכיר בכל תפלה ותפלה, לכיון במלת דוד עבדך, שיחיה משיח בן יוסף, ולא ימות ע"י ארמילוס הרשע, והוא נקרא כסא דוד עבדך. וזה סוד, חיים שאל ממך, כמ"ש בר"מ שעתיד משיח בן יוסף למות. ולא הבינו דבריו, והשם יודע נסתרות, וסופו מוכיח על תחלתו, שמת מורי החסיד זלה"ה בעו"ה.

5. פירוש הגר"א לספרא דצניעותא - פרק ד

ויהושע ושלמה הן היו בדרגא דסיהרא לכן תקנו אותן אלא שיהושע היה בדרגא דדכורא מיוסף לכן תיקן דכורין ושלמה היה מס"ט דנוקבא מיהודה לכן תקן נוקבין כידוע בסוד יוסף ויהודה יסוד ומלכות ובסוד משיח בן יוסף ומשיח בן דוד

6. ספר עמק המלך - הקדמה שניה - פרק א

כיד י"י אלהי הטובה עלי, אחרי אשר הפליא י"י את חסדו עמנו, כי חשף י"י את זרוע קדשו, ושלח לנו עיר וקדיש, מן שמיא נחית הרב החסיד הגדול, האלהי, מורנו ורבנו, כבוד מורנו הרב רבי יצחק לורי"א בן מוהר"ר שלמה זלה"ה אשכנזי, נשמת משיח בן יוסף, כרשב"י בדורו אשר האיר י"י את

עינינו, לזכות אותנו בהקדמותיו [של האר"י], המוכרחות מצד האמת, בספר הזוהר, להבין סודותיו הסתומים מעין שכל כל חי, שלא נתגלו מימות רשב"י ע"ה ואילך:

7. זוהר מנוקד חלק א דף קיז/א

בזמנא (שמות ט ב) שית זמנין עשר שתין נפש, כדין שלימו וא"ו עשר זמנין, וא"ו שית זמנין עשר, (דוא"ו) וא"ו סלקא (בעשר) ב"י, וא"ו נחמא ב"ה"א:

אשתלים וא"ו גו עשר שית זמנין, כדין הווי שתין לאקמא מעפרא, ובכל שתין ושתין מהוה אלף שתימאה אתמקף ה"א וסלקא בדרגוי לאתמקפא. ובשית מאה שנין לשתימאה יתפתחון תרעי דחממא לעילא ומבועי דחממא לתמא, ויתמקן עלמא לאעלא בשביעאה. כבר נש דמתמקן ביומא שתימאה מכי ערב שמשא לאעלא בשבתא. אוף הכי נמי. וסימניך (בראשית ז) בשנת שש מאות שנה לחיי נח וגו' נבקעו כל מעיינות תהום רבה:

אמר ליה רבי יוסי כל דא אריכו זמנא תתיר מקמה דאוקמוה חבריאי דאיהו יומא חד גלותא דכנסת ישראל וכלא תתיר דכתיב, (איכה א) נתנני שוממה כל היום דנה. אמר ליה הכי אוליפנא מאפא ברזין דאתון דשמא קדישא וביומי דשני עלמא וביומי דבראשית וכלא רזא חדא איהו:

וכדין יתחזי קשטא בעננא בגונוי (עב ב) נהירין כאתמא דמתקשטא לבעלה דכתיב, (בראשית ט) וראייתה לזכר ברית עולם והא אוקמוה ושפיר הוא. וראייתה, בגונוי נהירין כדקא יאות. וכדין לזכר ברית עולם. מאן ברית עולם. דא כנסת ישראל, ויתחבר וא"ו ב"ה"א, וייקים לה מעפרא, כמא דאת אמר ויזכר אלהים את בריתו. דא כנסת ישראל דאיהי ברית, כמא דאת אמר וקיימה לאות ברית וגו':

8. Zohar, Bereishit, Section 1, Page 117b

At every sixty years of the sixth thousand the He will mount a stage higher, acquiring greater strength. **And after six hundred years of the sixth thousand there will be opened the gates of wisdom above and the fountains of wisdom below, and the world will make preparations to enter on the seventh thousand as man makes preparations on the sixth day of the week, when the sun is about to set.** As a mnemonic to this we take the verse, "In the six hundredth year of Noah's life... all the fountains of the great deep were broken up" (Gen. VII, 11).' Said R. Jose to him: 'Your calculations lay down a much longer period than that arrived at by the companions, according to whom the exile of the community of Israel was only to last one day (i.e. a thousand years), as it says, "He hath made me desolate and faint all the day" (Lam. I, 13).' R. Judah said in reply: 'This is what I have learnt from my father concerning the mysteries of the letters of the Divine Name, and of the duration of the world as well as of the days of creation, all of which belongs to the same mystical doctrine. At that time the rainbow will appear in the cloud in radiant colors, like a woman that decks herself out for her husband, in fulfillment of the verse, "and I will look upon it, that I may remember the everlasting covenant" (Gen. IX, 16), ...

9. סדור תפלה - נוסח ספרד - סדר ספירת העומר

ה' אייר: היום עשרים יום שהם שני שבועות וששה ימים, לעומר: יסוד שבתפארת: כ"ז אייר: היום שנים וארבעים יום שהם ששה שבועות, לעומר: מלכות שביסוד:

10. תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף לה עמוד ב

אמר רבי יוחנן ברבי חנינא: שמים עשרה שעות הוי היום; שעה ראשונה, הצפר עפרו, שניה, נעשה גלם, שלישית, נמתחואכריו, רביעית, נזרקה בו נשמה, חמשית, עמד על רגליו, ששית, קרא שמות,

שְׁבִיעִית, בְּזוֹדוּגָה לֹא חָנָה, שְׁמִינִית, עָלוּ לַמָּטָה שְׁנַיִם וַיִּרְדּוּ אַרְבָּעָה, תְּשִׁיעִית, נִצְטָנָה שְׁלֹא לְאָכֹל מִן הָאֵילָן, עֲשִׂירִית, סָרַח, אַחַת עֲשָׂרָה, גְּדוֹן, שְׁתַּיִם עֲשָׂרָה, נִטְרַד וְהִלֵּךְ לוֹ, שְׁנַיִמָּר: (תהילים מ"ט:י"ג) "וְאָדָם בֵּיקָר בַּל יִלִּין".

41.666666

San 38 The day consisted of twelve hours

1740 5500

1781 5541.6

1823 5583.3

1840 5600

1864 5624.99

1906 5666.66

1948 5708.3

1990 5749.99

2031 5791.66

2073 5833.33

as four

2114 5874.99

2156 5916.66

2198 5958.33

2239 5999.99

departed,

In the first hour, his [Adam's] dust was gathered
in the second, it was kneaded into a shapeless mass

In the third, his limbs were shaped

in the fourth, a soul was infused into him

in the fifth, he arose and stood on his feet

in the sixth, he gave [the animals] their names

in the seventh, Eve became his mate

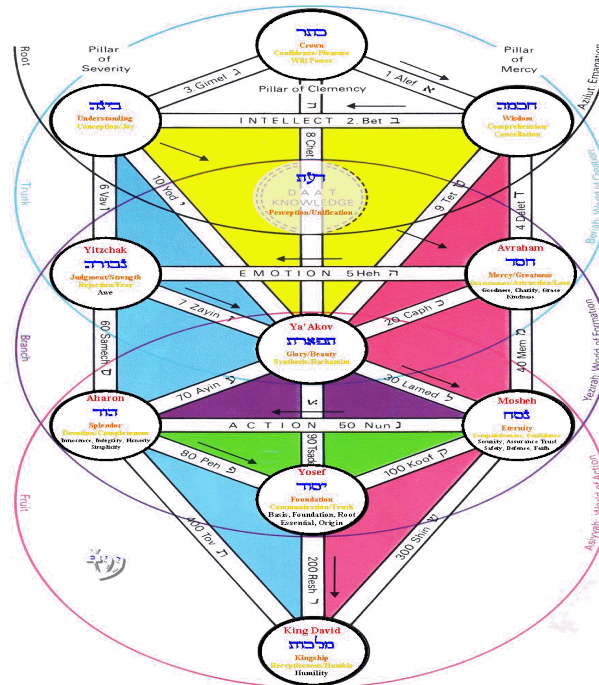
in the eighth, they ascended to bed as two and descended

in the ninth, he was commanded not to eat of the tree

in the tenth, he sinned

in the eleventh, he was tried

and in the twelfth he was expelled [from Eden] and

<p>מדרש שלמה עא</p> <p>זהו סוד התכונה העקרי של ספירת העומר ב-מ"ט ימים אלו. וגוירת הכתוב היא, שההתעלות הזאת תסומל דוקא ע"י דבר חומרי מהמדרגה הכי נמוכה, כמו קומץ השעורים של העומר, שהוא מאכל בהמה להראות שהאדם אעפ"י שהוא קשור לחומריות, ואפילו הוא עומד בדרגה הכי נמוכה כמו מאכל בהמה, יכול הוא, אם ירצה, לעלות עד דרגת הקדושה היותר עליונה, דרגת מלאכי השרת.</p> <p>בעל "קול התור", תלמיד הגר"א, מבאר, כי הכח של קדושת ירושלים לוח את בני ישראל בכל הדרך בה הלכו ממצרים עד ירושלים, ואמר בשם הגר"א כי דבר זה מרומז מפורש בפסוק: "הלך וקראת באזני ירושלים לאמר, כה אמר ה' זכרתי לך חסד נעורייך אהבת כלולותיך לכתך אחרי במדבר בארץ לא זרועה" (ירמיהו ג-ב). לפי הדרש, כוונת "ירושלים" בפסוק זה היא על כנסת ישראל בכללה, אמנם אין מקרא יוצא מידי פשוטו, ולפי הפשט נאמר זה על ירושלים, שהיא הלכה אחרי ה' במדבר, היינו - כח הקדושה של ירושלים כאמור, ודרגת קדושת ירושלים היא במ"ט שערי קדושה. כשהיא מחוברת לירושלים של מעלה, בזמן שהיא בנויה ככתוב: "ירושלים הבנויה כעיר שחברה לה יחדיו" (ותהלים קכ"ב-ו).</p> <p>עפ"י כל המבואר נראה את הקשר הנעלה והנשגב שבין מצות ספירת העומר, מתן תורה, וקדושת ירושלים, וזאת היא גם הכוונה מה שאנו אומרים בתפילת רבשי"ע של ספירת העומר: "לטהרנו ולקדשנו בקדושה של מעלה", היינו ירושלים של מעלה.</p> <p>עפ"י סוד הקבלה, המטרה העקרית של כל הפעולות והתפלות האלו היא: העלאת כנסת ישראל, שהיא שכינתא תתאה, לדרגת הקדושה של ירושלים של מעלה. בעל "קול התור" תלמיד הגר"א מוסיף גם רמזים נפלאים ברעיון זה: "כנסת ישראל", "ירושלים של מעלה", "ספירת העומר", כל אחת מהן עולה בחשבון גימטריאי אחד.</p> <p>ימי הספירה איפא, הם הימים המסוגלים ביותר להתעלות בקדושה אך לעומת זאת הם גם רגישים יותר להתדבקות הקליפות</p>	<p>ע דורש לציון</p> <p>כז</p> <p>ספירת העומר ויום מתן תורה וקדושת ירושלים</p> <p>על נושא זה דרש בעל "קול ישועה" רבי יוסף הסופר בירושלים, בשנת תרכ"ו.</p> <p>מצות ספירת העומר היא המצוה היחידה שסופרים עליה את הימים, ארבעים ותשעה ימים בשבעה שבועות, - בכל יום, בברכת שם ומלכות.</p> <p>יש להבין, למה כל התכונה המיוחדת הגדולה הזאת של מצות ספירת העומר שאינה בשום מצוה אחרת שבמצוות התורה, וגם למה בא העומר דוקא משעורים שהם מאכל בהמה. כמובא בחז"ל: בתורת הקבלה מבואר, כי בני ישראל במצרים היו שקועים כבר ב-מ"ט שערי טומאה, ובאותו לילה שיצאו ממצרים היו עלולים ליפול לשער ה-נון של הטומאה היינו הדרגה היותר תחתונה של הטומאה. לכן מהר הקב"ה להוציאם ממצרים בחפזון רב. ובאותם מ"ט הימים, מיום צאתם ממצרים עד יום מתן תורה, יצאו בכל יום משער טומאה אחד ונכנסו לשער קדושה אחד, עד השער ה-מ"ט של הקדושה שהוא דרגת מלאכי השרת, ועד יום מתן תורה שהוא השער ה-נון של הקדושה היינו השער העליון ביותר שבנון שערי הקדושה. וכל זה היה כדי להתעלות בקדושה, דרגא אחר דרגא למען קבל את התורה ברום קדושתה. וכן גם בכל שנה תמיד מ"ט הימים שבין הראשון לפסח ובין חג השבועות, הם הם הימים המוכשרים והמסוגלים ביותר להתעלות לדרגות הקדושה, מיום ליום.</p>
--	---

דורש לציון

עב

כ"א כלל ידוע הוא, שכל המקודש ביותר הן במקום, הן בזמן, בכל נושאי הקדושה - עלול להפגע יותר ע"י הסטרא אחרא, שיונקת את חיותה רק מהקדושה. וזהו הטעם שבימי הספירה צריכים להזהר יותר ממגע עם חברותא רעה ומדברי סכנה, זולת שני ימים מסוימים בימי הספירה שאין הקליפה יכולה לשלוט בהם, והם יום "העשרים בעמר" ויום "הארבעים ושנים בעומר" כידוע לידועי הן (שני הימים האלה נתונים בשילובים של קו הרחמים, כי בעומר יסוד דתפארת³⁸ מ"ב בעומר מלכות דיסוד)³⁹ ועובדה היסטורית מופלאה היא. שתלמידי הגר"א, ביום "העשרים בעומר", בזמן תחלת פעולתם הכבירה ביסוד הישוב בירושלים בשנת תקע"ב, אותה שנה שבה הניחו את היסוד של "בית מדרש אליהו" על שם רבנו הגר"א בירושלים ראו ברוח קדשם, שנפתח החלון הראשון במחיצת הברזל להחזרת החבור של זכות אבות, שהי נפסק מאז זמן חורבן בית המקדש.

תלמידי הגר"א ותלמידי תלמידיהם הבאים אחריהם נצלו את שני הימים האלה של הנחת יסוד למפעלי קדושה שונים בירושלים.

38. "יום העשרים בעומר" סוד טצ"ץ ביסוד וכן בחושבנא
39. קול התור פ"ה סח"א